

Lovtidende A

2025

Udgivet den 15. maj 2025

12. maj 2025.

Nr. 471.

Bekendtgørelse om definitioner og kriterier i relation til miljøskadebegrebet samt om afhjælpning af visse miljøskader¹⁾

I medfør af § 14, stk. 3, og § 18 i miljøskadeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 923 af 18. juni 2024, fastsættes:

§ 1. I miljøskadeloven og administrative forskrifter udstedt i medfør heraf finder følgende definitioner anvendelse:

- 1) En naturtypes bevaringsstatus: Resultatet af alle de forhold, der indvirker på en naturtype og på de karakteristiske arter, som lever dér, og som på lang sigt kan påvirke dens naturlige udbredelse, struktur og funktion samt de karakteristiske arters overlevelse på lang sigt.
- 2) En naturtypes gunstige bevaringsstatus: En naturtypes bevaringsstatus anses for gunstig, når
 - a) dens naturlige udbredelsesområde og de arealer, som den dækker inden for dette udbredelsesområde, er stabile eller i udbredelse,
 - b) den særlige struktur og de særlige funktioner, der er nødvendige for dens opretholdelse på lang sigt, er til stede og sandsynligvis fortsat vil være det i en overskuelig fremtid, og
 - c) bevaringsstatussen for de arter, der er karakteristiske for den pågældende naturtype, er gunstig, jf. nr. 4.
- 3) En arts bevaringsstatus: Resultatet af alle de forhold, der indvirker på arten, og som på lang sigt kan få indflydelse på bestandens udbredelse og talrighed.
- 4) En arts gunstige bevaringsstatus: En arts bevaringsstatus anses for gunstig, når

- a) data vedrørende bestandsudviklingen for den pågældende art viser, at arten på lang sigt vil opretholde sig selv som en levedygtig bestanddel af dens naturlige levesteder,
- b) artens naturlige udbredelsesområde hverken er i tilbagegang, eller der er sandsynlighed for, at det inden for en overskuelig fremtid vil blive mindsket, og
- c) der er og sandsynligvis fortsat vil være et tilstrækkeligt stort levested til på lang sigt at bevare bestanden.

§ 2. Negative påvirkninger af opnåelse eller opretholdelse af gunstig bevaringsstatus for beskyttede arter eller naturtyper, jf. miljøskadelovens § 7, stk. 1, skal vurderes i forhold til den hidtidige tilstand, jf. lovens § 16 og bekendtgørelsens bilag 1.

§ 3. Miljøskader på vandmiljøet eller på beskyttede arter og naturtyper skal afhjælpes, jf. miljøskadelovens § 14, stk. 1, og bekendtgørelsens bilag 2.

Stk. 2. Ved påbud efter miljøskadelovens § 23, stk. 1, om afhjælpning af miljøskade på vandmiljøet eller på beskyttede arter og naturtyper finder stk. 1 anvendelse.

§ 4. Bekendtgørelsen træder i kraft den 21. maj 2025.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 94 af 21. januar 2015 om definitioner og kriterier i relation til miljøskadebegrebet samt om afhjælpning af visse miljøskader ophæves.

Miljø- og Ligestillingsministeriet, den 12. maj 2025

MAGNUS HEUNICKE

/ Paolo Perotti

¹⁾ Bekendtgørelsen indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EF-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/21/EF af 15. marts 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 102, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009, EU-tidende 2009, nr. L 140, side 114, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/30/EU af 12. juni 2013, EU-tidende 2013, nr. L 178, side 66.

Bilag 1**Visse kriterier for vurdering af, om der foreligger en miljøskade***1. Gunstig bevaringsstatus*

Omfanget af en skade, som medfører en negativ påvirkning af opnåelsen eller opretholdelsen af en gunstig bevaringsstatus for beskyttede arter eller naturtyper, skal vurderes i forhold til deres bevaringsstatus på det tidspunkt, hvor skaden indtræffer, deres rekreative værdi og deres evne til naturlig regeneration.

2. Hidtidig tilstand

Ved konstateringen af betydelige negative påvirkninger i forhold til den hidtidige tilstand skal bl.a. indgå følgende målelige data:

- antallet af individer, deres densitet eller det dækkede areal,
- de enkelte individers eller det beskadigede areals rolle i forhold til artens eller naturtypens bevaring samt artens eller naturtypens sjældenhed (vurderet lokalt, regionalt og på højere niveau, herunder også på EU-plan),
- artens formeringskapacitet (baseret på den pågældende arts eller bestands egen dynamik), dens levedygtighed eller naturtypens evne til naturlig regeneration (baseret på udviklingen i de arter, der er karakteristiske for naturtypen, eller bestanden af disse arter) og
- artens eller naturtypens evne til i løbet af kort tid efter en skade at retablere en tilstand, der skønnes at svare til eller være bedre end den hidtidige tilstand, udelukkende i kraft af artens eller naturtypens egen dynamik og uden anden indgriben end øgede beskyttelsesforanstaltninger.

3. Betydelig negativ virkning

En skade, hvis påvirkning af menneskers sundhed er dokumenteret, anses for betydelig.

Følgende skader skal ikke nødvendigvis betegnes som betydelige skader:

- negative udsving, der er mindre end de naturlige udsving, der anses at være normale for den pågældende art eller naturtype,
- negative udsving, der skyldes naturlige årsager eller indgriben i forbindelse med sædvanlig forvaltning af arealer, og som er fastlagt i protokoller eller måldokumenter for den pågældende naturtype, eller som hidtil har været udført af ejere eller operatører, og
- skade på beskyttede arter eller naturtyper, for hvilke det er påvist, at de hurtigt og uden indgriben vil retablere enten den hidtidige tilstand eller en tilstand, der udelukkende i kraft af artens eller naturtypens egen dynamik skønnes at svare til eller være bedre end den hidtidige tilstand.

Bilag 2

Afhjælpning af en miljøskade på vandmiljøet eller beskyttede arter og naturtyper

Dette bilag indeholder de fælles bestemmelser, der skal følges for at vælge de mest hensigtsmæssige foranstaltninger til at sikre afhjælpning af en miljøskade.

1. *Typer af afhjælpning*

Afhjælpning af en miljøskade på vandmiljøet eller beskyttede arter og naturtyper sker ved, at miljøet føres tilbage til sin hidtidige tilstand ved hjælp af primær, supplerende eller kompenserende afhjælpning, der defineres således:

- a) Primær afhjælpning: En foranstaltning, som fører de skadede naturressourcer og forringede udnyttelsesmuligheder tilbage til eller mod deres hidtidige tilstand.
- b) Supplerende afhjælpning: En foranstaltning, der træffes i relation til naturressourcer og disses udnyttelsesmuligheder for at kompensere for det forhold, at den primære afhjælpning ikke fører til fuldstændig genopretning af de skadede naturressourcer eller udnyttelsesmuligheder.
- c) Kompenserende afhjælpning: En foranstaltning, der træffes for at kompensere for midlertidige tab af naturressourcer og udnyttelsesmuligheder, som indtræder fra datoen for skadens indtræden og indtil det tidspunkt, hvor den fulde virkning af den primære afhjælpning opnås.
- d) Midlertidige tab: Tab, der skyldes det forhold, at de skadede naturressourcer og udnyttelsesmuligheder ikke kan udføre deres økologiske funktioner eller udnyttes af andre naturressourcer eller af offentligheden, førend de primære eller supplerende foranstaltninger er begyndt at virke. Økonomisk kompensation til borgerne er ikke omfattet.

Når primær afhjælpning ikke fører til, at miljøet føres tilbage til sin hidtidige tilstand, iværksættes der supplerende afhjælpning. Ydermere iværksættes der kompenserende afhjælpning for at kompensere for midlertidige tab.

Afhjælpning af en miljøskade i form af skader på vandmiljøet eller beskyttede arter og naturtyper indebærer også, at betydelig risiko for, at menneskers sundhed påvirkes negativt, fjernes.

2. *Mål for afhjælpning*

2.1. Formålet med primær afhjælpning er at genoprette skadede naturressourcer og udnyttelsesmuligheder eller at føre dem tilbage til eller mod deres hidtidige tilstand.

2.2. Hvis de skadede naturressourcer og udnyttelsesmuligheder ikke føres tilbage til deres hidtidige tilstand, iværksættes der supplerende afhjælpning. Formålet med supplerende afhjælpning er at tilvejebringe et tilsvarende niveau for naturressourcer eller udnyttelsesmuligheder, herunder hvis det er hensigtsmæssigt på en anden lokalitet, som der ville have foreligget, hvis den skadede lokalitet var blevet ført tilbage til sin hidtidige tilstand. Hvor det er muligt og hensigtsmæssigt, bør den anden lokalitet være geografisk forbundet med den skadede lokalitet, idet der tages hensyn til den berørte befolknings interesser.

2.3. Kompenserende afhjælpning iværksættes for at kompensere for midlertidige tab af naturressourcer og udnyttelsesmuligheder, indtil der sker retablering. Denne kompensation består af yderligere forbedringer for beskyttede arter og naturtyper eller vandmiljøet enten på den skadede lokalitet eller på en anden lokalitet. Det består ikke i økonomisk kompensation til borgerne.

3. *Fastlæggelse af afhjælpende foranstaltninger*

3.1. Som primære afhjælpende foranstaltninger skal mulige foranstaltninger, der direkte fører naturressourcerne og disses udnyttelsesmuligheder tilbage mod deres hidtidige tilstand inden for en kortere tidsfrist eller gennem naturlig retablering, overvejes.

3.2. Ved fastlæggelse af niveauet for supplerende og kompenserende afhjælpende foranstaltninger skal anvendelsen af ækvivalensvurderingsmetoder, hvor naturressource sammenlignes med naturressource og udnyttelsesmulighed med udnyttelsesmulighed, overvejes først. I henhold til disse metoder skal foranstaltninger, der resulterer i naturressourcer og udnyttelsesmuligheder af samme art, kvalitet og kvantitet som de skadede, overvejes først. Hvis dette ikke er muligt, skal der tilvejebringes alternative naturressourcer og udnyttelsesmuligheder. F.eks. kan en kvalitetsreduktion udlignes ved en stigning i kvantiteten af de afhjælpende foranstaltninger.

3.3. Er det ikke muligt at anvende en ækvivalensvurderingsmetode, hvor naturressource sammenlignes med naturressource og udnyttelsesmulighed med udnyttelsesmulighed, skal alternative vurderingsmetoder anvendes. Den kompetente myndighed kan foreskrive metoden, f.eks. økonomisk værdisætning, med henblik på at fastslå omfanget af de nødvendige supplerende og kompenserende afhjælpende foranstaltninger. Hvis det er muligt at værdisætte de tabte ressourcer og udnyttelsesmuligheder, men ikke muligt at værdisætte de erstattende naturressourcer og udnyttelsesmuligheder inden for en rimelig tidsfrist eller inden for rimelige omkostninger, kan den kompetente myndighed vælge afhjælpende foranstaltninger, hvis omkostninger svarer til den anslåede værdi af de tabte naturressourcer og udnyttelsesmuligheder.

De supplerende og kompenserende afhjælpende foranstaltninger skal udformes således, at de resulterer i yderligere naturressourcer og udnyttelsesmuligheder, der afspejler tidspræferencer og de afhjælpende foranstaltningers tidsprofil. Jo længere tid der f.eks. går, før den hidtidige tilstand er nået, desto mere omfattende kompenserende afhjælpende foranstaltninger skal der iværksættes (alt andet lige).

4. Valg af afhjælpende foranstaltninger

4.1. De rimelige afhjælpende foranstaltninger bør vurderes ved brug af de bedste til rådighed stående teknologier ud fra følgende kriterier:

- virkningen af den enkelte foranstaltning på folkesundheden og sikkerheden,
- omkostningerne ved at gennemføre foranstaltningen,
- sandsynligheden for, at den enkelte foranstaltning opfylder målet,
- i hvilken udstrækning den enkelte foranstaltning vil forhindre fremtidig skade og undgå yderligere skade som følge af gennemførelsen af den pågældende foranstaltning,
- i hvilken udstrækning den enkelte foranstaltning gavner hver enkelt komponent af den pågældende naturressource og udnyttelsesmulighed,
- i hvilken udstrækning den enkelte foranstaltning tager hensyn til relevante sociale, økonomiske og kulturelle forhold og andre relevante faktorer, der er specifikke for lokaliteten,
- hvor lang tid det vil tage, inden genopretningen af en miljøskade bliver effektiv,
- i hvilken udstrækning den enkelte foranstaltning medfører genopretning af den lokalitet, hvor en miljøskade er indtrådt, og
- den geografiske tilknytning til den lokalitet, hvor skaden er indtruffet.

4.2. Når de forskellige opstillede muligheder for afhjælpende foranstaltninger vurderes, kan der vælges primære afhjælpende foranstaltninger, som ikke fuldt ud tilbagefører den skadede vandressource eller den beskyttede art eller naturtype til dens hidtidige tilstand, eller som genopretter den langsomme. En sådan beslutning kan kun træffes, hvis der kompenseres for det tab af naturressourcer og udnyttelsesmuligheder på den primære lokalitet, som beslutningen medfører, ved øgede supplerende eller kompenserende foranstaltninger, så det herved tilvejebragte niveau for naturressourcer og udnyttelsesmuligheder svarer til det

tabte. Dette vil være tilfældet, f.eks. når de tilsvarende naturressourcer og udnyttelsesmuligheder kan tilvejebringes et andet sted med lavere omkostninger. Sådanne supplerende afhjælpende foranstaltninger fastlægges i overensstemmelse med reglerne i punkt 3.2.

4.3. Uanset reglerne i punkt 4.2 og i overensstemmelse med miljøskadelovens § 23 har den kompetente myndighed ret til at beslutte, at der ikke træffes yderligere afhjælpende foranstaltninger, hvis:

- a) de afhjælpende foranstaltninger, der allerede er truffet, sikrer, at der ikke længere foreligger nogen betydelig risiko for at påvirke menneskers sundhed, vandmiljøet eller beskyttede arter og naturtyper negativt, og
- b) omkostningerne ved de afhjælpende foranstaltninger, der skal træffes for at nå tilbage til den oprindelige tilstand eller et tilsvarende niveau, ikke står i forhold til den miljømæssige gevinst, der opnås.